

Dr Bruce Waltke, Psalmy, wykład 25

© 2024 Bruce Waltke i Ted Hildebrandt

To jest dr Bruce Waltke i jego nauczanie na temat Księgi Psalmów. To jest sesja numer 25, Psalmy mesjańskie, Psalm 16, część druga.

Chcemy egzegetować i objaśniać Psalm 16. Jak powiedzieliśmy, przy każdym podejściu zawężałem temat do konkretnego psalmu. Tak więc patrząc na historię, patrzyliśmy na Psalm 4, na hymny, na Psalm 100, z lamentem, na Psalm 22 i tak dalej. Przyjrzelśmy się już kilku Psalmom mesjańskim, ponieważ są to wspaniałe psalmy dla wiary chrześcijańskiej i chrystologii.

Przyjrzelśmy się tym psalmom i innym powiązaniom. Tak więc, jak powiedziałem, w psalmach lamentacyjnych widzieliśmy wielki psalm mesjański Chrystusa na krzyżu i cierpieniu. To psalm lamentacyjny.

Nie protestuje szczególnie, ale cierpi na krzyżu. Zajrzeliśmy także do liturgii. Przyjrzelśmy się wielkim liturgiom koronacyjnym, wniebowstąpieniu Chrystusa i wywyższeniu Chrystusa oraz jego tytułowi Syna Bożego z Psalmu 2. i Psalmu 110.

Innym wielkim proroczym psalmem jest Psalm 16. Odgrywa on kluczową rolę w pierwszym kazaniu Piotra oraz w wyjaśnieniu śmierci i zmartwychwstania Jezusa Chrystusa. Używa go także Paweł podczas ewangelizacji Żydów, np. w Antiochii i Pizydii.

Ale spójrzmy na Psalm 16. Przede wszystkim mamy tłumaczenie. To miktam Davida i nie jesteśmy do końca pewni tego gatunku, jak miktam.

Być może oznacza to inskrypcję, jak ją rozumiano w starożytnych wersjach. Co to znaczy, napis? Cóż, pismo Davida. Chroń mnie, El, bo uciekam się do Ciebie.

Mówię: Jestem, Ty jesteś Pan. Oprócz ciebie nie mam nic dobrego. Jeśli chodzi o świętych w tej ziemi, to zaiste, szlachetni ludzie to ci, w których mam całe upodobanie.

Ich bóle wzrosną, gdy zyskają innego boga. Nie wyleję na nich krwi i nie wezmę ich imion na swoje usta. Ja Jestem, moja część przydzielona w moim kielichu, ty trzymasz mój los.

Linie graniczne spadły dla mnie w przyjemnych miejscach. Rzeczywiście, dziedzictwo jest dla mnie piękne. Będę błogosławił Ja, który mi doradza.

Rzeczywiście, w nocy poucza mnie sumienie, dosłownie moje nerki. Stawiam zawsze przede sobą Ja Jestem, ponieważ On jest po mojej prawicy. Nie dam się obalić ani poruszyć.

Dlatego raduje się moje serce i raduje się moja wątroba. Dosłownie tak jest napisane. Zaprawdę, moje ciało spoczywa bezpiecznie, ponieważ nie zostawisz mnie w grobie.

Nie pozwolisz też swojemu oddanemu człowiekowi oglądać zepsucia. dasz mi poznać drogę życia. Napętnisz mnie radością w Twojej obecności wiecznymi przyjemnościami po Twojej prawicy.” Na następnej stronie, na stronie 315, omawiam coś z historii interpretacji.

Jak powiedziałem, apostołowie postrzegają ten psalm jako proroctwo o zmartwychwstaniu Chrystusa. Można to zobaczyć w kazaniu Piotra w dniu Pięćdziesiątnicy. Piotr cytuje psalm i mówi do Żydów, którzy chcą zrozumieć, co się dzieje z ludźmi mówiącymi językami, innymi językami i tak dalej.

Próbują im to wytłumaczyć. Dawid mówił o Jezusie, Dawid mówił o Jezusie, postrzega to jako proroctwo Jezusa. Zawsze widziałam Pana przede mną, ponieważ jest po mojej prawicy.

Nie będę wstrząśnięty. Dlatego raduje się moje serce i raduje się mój język. Moje ciało także spocznie w nadziei, bo nie wydasz mnie do krainy umarłych.

Nie pozwolisz, aby Twój Święty ujrzał rozkład. Dałeś mi poznać ścieżki życia. Napętniasz mnie radością w Twojej obecności.

Piotr wyjaśnia teraz, bracia Izraelici, mogę wam z całą pewnością powiedzieć, że patriarcha Dawid umarł i został pochowany, a jego ciało znajduje się tutaj do dnia dzisiejszego. Ale był prorokiem i wiedział, że Bóg obiecał mu przysięgę, że osadzi na jego tronie jednego ze swoich potomków. Widząc, co ma nadejść, mówił o zmartwychwstaniu Mesjasza, że nie został pozostawiony w krainie umarłych, a jego ciało nie uległo rozkładowi.

Bóg wskrzesił tego Jezusa do życia i my wszyscy jesteśmy tego świadkami. Postrzega to więc jako proroctwo, że skoro nie opuści go do grobu, a jego ciało nie ulegnie zepsuciu, dlatego ten Mesjasz musi zmartwychwstać przynajmniej w ciągu trzech dni, ponieważ czwartego dnia nastąpi zepsucie. Zatem będzie martwy najwyżej przez trzy dni, czyli maksymalnie.

Paweł również używa go w ten sam sposób. Przekazujemy dobrą wiadomość. To, co Bóg obiecał naszym przodkom, wypełnił dla nas, ich dzieci, wskrzeszając Jezusa.

Zatem, jak powiedziano także gdzie indziej, nie pozwolisz swojemu Świętemu oglądać rozkładu. Paweł wyjaśnia, że teraz, kiedy Dawid służył Bożym celom w swoim pokoleniu, zasnął. Został pochowany wraz z przodkami, a jego ciało uległo rozkładowi.

Ale Ten, którego Bóg wskrzesił z martwych, nie zaznał rozkładu. Dlatego, moi przyjaciele, chcę, abyście wiedzieli, że przez Jezusa głosi się wam odpuszczenie grzechów. Jednak pod wpływem krytyki historycznej Nowy Testament nie był już używany do interpretacji Starego.

W tym konkretnym przypadku słowo klucz znajduje się w wersecie 10 i jest to słowo zepsucie lub słowo rozkład. A Septuaginta, hebrajskie słowo to szachat. Septuaginta zinterpretowała szachat jako oznaczający zepsucie.

Jednak pod wpływem krytyki historycznej taka definicja Septuaginty zostaje odrzucona. Zamiast tego słowo szachat jest interpretowane lub tłumaczone jako oznaczające dół. Jest to więc oczekiwanie, że przynajmniej w tym kryzysie, w jakim się znajduje, psalmista się odnajdzie, że nie zobaczy otchłani, ale na chwilę zatriumfuje nad śmiercią.

Ale w końcu oczywiście umrze. Oto na przykład Esau Driver, który jest prelegentem i stara się wykorzystać to najlepiej, jak potrafi. Psalmista nie mówi wprost o przyszłym życiu.

Innymi słowy, apostołowie mylili się. Ich argumenty, ich polemika nie wytrzymają. Psalmista nie mówi wprost o życiu przyszłym, gdyż werseł 11 w ogóle nie odnosi się do niego jako do czegoś pozagrobowego.

Wyraża jednak nadzieję na wyższość nad śmiercią, opartą na osobistej relacji, w której sam stoi wobec Boga i której nie wierzy, że zostanie przerwana przez śmierć. Innymi słowy, psalmista miał bardzo bliską, osobistą więź z Bogiem. Dlatego nie może myśleć, że śmierć zakłóci ten związek, ale będzie trwał.

Psalm ma zatem charakter mesjanistyczny nie dlatego, że jest zapowiedzią zmartwychwstania Chrystusa, ale wyraża ideał, nadzieję wyższości nad śmiercią, która przekroczyła doświadczenie i została w pełni zrealizowana przez Chrystusa. Ale nie jest to przepowiednia, że Chrystus zobaczy, a nie upadek. Jeśli nie jest to przepowiednia przyszłego życia, jak jego związek będzie trwał dalej w sposób lepszy niż śmierć? To jest na chwilę w tym doświadczeniu.

Wiem, że to bełkot. Bałam się, że dziś rano kawa jeszcze nie zadziałała. Tak.

Nie, moim zdaniem to tylko ta chwila, to wyższość nad śmiercią, ta pewność siebie. Zatem jest to obecne postrzeganie, czyli, jak rozumiem, sterowniki. Tak.

Innymi słowy, ma on pewność, że w tę relację nie można ingerować. I tak triumfuje nad śmiercią i żyje nadzieją, ale w końcu umrze. Zatem widać, że to po prostu podważa Nowy Testament.

Mówi: czy zatem apostołowie mylili się w swojej interpretacji Psalmów? To nie mieści się w naszej umowie z profesorem Houstonem, mną i naszą książką na temat Psalmów jako kultu chrześcijańskiego. Houston twierdzi, że tak, przekonuje Driver, ponieważ użyli błędnego tłumaczenia Septuaginty i słowa „korupcja”. Pamiętam, że jako student, na pierwszym roku hebrajskiego, zetknąłem się z tym stwierdzeniem, naprawdę nie wiedziałem, co z tym zrobić, ponieważ naszym standardowym leksykonem było wówczas Brown, Driver i Briggs, ten sam kierowca.

A jeśli spojrzysz na Shachata w jego leksykonie, jedyne znaczenie, jakie otrzymasz, to dół. I taka była władza, a ja jestem dopiero studentką pierwszego roku. I tak mi się wydaje, ale zawsze miałem na tyle wiary, że nie ufałem nauce, która uważała Biblię za błędną.

Po prostu nigdy nie mogłam tam pójść. Nie na wszystko miałam odpowiedzi, ale wiedziałam, że nie mogę tam pójść. Po prostu moja wiara mnie przeprowadziła.

Nie miałem, to znaczy, jeśli muszę mieć odpowiedzi na wszystko, to moim jedynym logicznym wnioskiem jest bycie agnostykiem. Nie mogę uwierzyć, że otrzymałem odpowiedzi na wszystkie moje pytania. Żyję więc z pewną dwuznacznością.

Nie mam jeszcze odpowiedzi na wszystkie pytania, ale nie żądam tego, bo uznaję swoją skończoność i uznaję skończoność człowieczeństwa w ogóle. Myślę, że to interesująca kwestia, ponieważ my, zwłaszcza początkujący uczniowie, mamy tendencję do myślenia, że słowniki nie mają charakteru interpretacyjnego i można im zaufać. Świetnym przykładem w języku greckim jest BDAG, ich definicja *xair* to ręka i tak dalej, i dalej, i dalej.

I na koniec jest napisane palec, bo w opowieści o synu marnotrawnym zakłada on sobie pierścień na włosy, a pierścionki zakłada się na palce, a nie na dłonie. Problem w tym, że to słowo nie oznacza palca, ale jest w słowniku. Więc myślisz: „Och, to musi oznaczać palec”.

Ale to dobry przykład ze Starego Testamentu. Czy uważasz, że zdarza się to często w języku hebrajskim, gdzie pojawia się więcej pytań o to, jakie słowa oznaczają, że osobiste uprzedzenia lub interpretacje są częściej odzwierciedlane w słownikach? Och, bez wątpienia, bez wątpienia, to interpretuje. Więcej z niego nie mogę dać, ale mam świadomość, że to się zdarza.

Zatem słowniki na pewnym poziomie służą interpretacji. Na pewnym poziomie. Tak.

Dlatego zawsze interesują Cię same dane. Mnie osobiście bardziej zależy na zgodności. Tak więc, na przykład, kiedy pisałem komentarz do Przysłów, sprawdzałem każde słowo, sprawdzałem każde jego użycie i dopiero wtedy je zdefiniowałem.

Więc naprawdę mogłem posmakować i poczuć to słowo, i wiedziałem, miałem własne wyczucie tego słowa. Tak. Myślę, że w zasadzie starają się być obiektywni, ale myślę, że w tym przypadku, cóż, myślę, że jeśli chodzi o prowadzenie pojazdu, prawdopodobnie uważa, że to słowo nie ma innego znaczenia niż pit.

To znaczy, myślę, że prawdopodobnie tak właśnie myślał. Ale jeszcze do tego wrócę, bo teraz, kiedy już się stałem, ktoś mi powiedział, słyszę, że jesteś znawcą Starego Testamentu. Powiedziałem: „Nie wiem, czy bym tak powiedział, ale przynajmniej mi za to płacą”.

Więc teraz mi za to płacą. Myślę, że mógłbym rzucić temu małe wyzwanie i mam nadzieję, że mi się to uda. Jim, profesor Houston dalej pokazuje, jak wpłynęło to na jeszcze większą wiedzę ewangeliczną, nie czytając tego cytatu.

Ale to naprawdę odbiera moc Nowego Testamentu, nawet w komentarzach ewangelicznych. Teraz w Nowym RSV lub Starym RSV i Nowym RSV tłumaczy się ten szachat przez pit. I oczywiście, uczestniczyłem w tym czasie, kilka lat temu, uczęszczałem do kościoła prezbiteriańskiego w USA i oni używali Nowego RSV.

Zatem ta kaznodziejka była bardzo zdolną mówczynią. Doszła do tego, robiła ten psalm. Po prostu całkowicie pominęła ten werset, ponieważ nie sądzę, że wiedziała, co zrobić z tym Nowym RSV.

Nie wiedziała, co zrobić z jamą. Skoncentrowała się więc na tej relacji z Bogiem. Ale szczerze mówiąc, myślałem, że to znacznie osłabiło całe jej kazanie.

W porządku. Przyjrzyjmy się więc psalmowi i w końcu dowiemy się, jak rozumiemy słowo szachat? Czy to oznacza dół, czy może to oznaczać korupcję? Jedną z pierwszych rzeczy, które robisz, jest oczywiście szukanie formy i szerzej mówiąc, jest to poezja. Wiemy, że będzie pełen figur retorycznych.

Nie należy tego interpretować dosłownie. Mamy więc Dawida z kubkiem, dużą porcją, liniami granicznymi i tak dalej. Jest po prostu pełen figur retorycznych.

Można to sklasyfikować. Myślę, że jest to psalm błagalny, ponieważ jest adresowany do Boga. Mówi, że powinniśmy mieć przed sobą tłumaczenie. Chroń mnie, El.

Jest zaadresowany do El, czyli Boga. Zaczyna się od prośby, w której prosi się Boga o opiekę nad nim. Co ciekawe, większość psalmów z prośbą o zbawienie lub wybawienie.

Nie prosi o wybawienie od śmierci. Prosi, aby być bezpiecznym w obliczu śmierci. Co ciekawe, w wersecie drugim jest pewność: „Ja jestem, ty jesteś Pan”.

Oprócz ciebie nie mam nic dobrego. Innymi słowy, mam do Ciebie całkowite zaufanie. Oprócz Ciebie nie mam innego źródła dobra.

Następnie w wersecie siódmym znajduje się pochwała. Mówi, że będę błogosławił, jestem tym, który mi doradza. Błogosławieństwo oznacza uznanie, że jesteś źródłem całego mojego dobra.

Uznając, że błogosławi serce Boga i wzbogaca doświadczenie Boga w jego relacji z psalmistą. Ale nie jest to tylko psalm z prośbą, ponieważ jest tylko jeden werset prośby. Często jest ona klasyfikowana jako pieśń ufności, ponieważ, jak mówię, poza werselem pierwszym, w psalmie dominuje ufność i uwielbienie psalmu.

To prawie samo zaufanie i pochwała. A to dlatego, że jest prawie jak Psalm 139. Tak, to psalm z prośbą na samym końcu, ale miałeś całe trzy zwrotki zaufania.

Dlatego czasami klasyfikuje się go jako psalm zaufania. Ale po czwarte, wprowadzamy teraz interpretację eschatologiczną lub mesjańską, że jest to odniesienie do Chrystusa i prorocstwo. Możemy więc zaliczyć go do psalmu błagalnego.

Moglibyśmy zaklasyfikować ją jako pieśń ufności i uwielbienia, a my klasyfikujemy ją jako psalm mesjański. Myślę, że to wszystko są uzasadnione klasyfikacje. Następnie zwracamy się do krytyki retorycznej, a krytyka retoryczna ukazuje między innymi logikę psalmu.

Mamy tu zarys psalmu. Rozpoczyna się natychmiast tą wstępną prośbą o bezpieczeństwo, a nie o zbawienie. Następnie popadamy w tę ufność z uwielbieniem.

Ta część psalmu, jego większa część, składa się z dwóch zwrotek. Przede wszystkim jest spowiedź zaufania przed śmiercią. To jest w wersach od drugiego do ósmego.

Po drugie, w wersach od 9 do 11 jest mowa o oddaniu jego zwłok Bogu, jak czytam w psalmie. Spójrzcie przede wszystkim na swoje wyznanie zaufania przed śmiercią, które wyznaje swoją lojalność wobec wspólnoty przymierza. I oczywiście jego lojalność wobec wspólnoty przymierza zakłada jego lojalność wobec Boga.

Podzieliłem to na wyznanie lojalności i zaufania wobec wspólnoty przymierza w wersetach od drugiego do czwartego oraz na powód zaufania i lojalności w wersetach piątym, szóstym, siódmym i ósmym. Patrząc na wyznanie lojalności wobec wspólnoty przymierza, zaczyna się od jego wyłącznej lojalności wobec Ja Jestem. To werset drugi.

Mówi, że poza tobą nie mam nic dobrego. A potem jego jedyna lojalność wobec ludu Bożego. W wersecie trzecim ma upodobanie w ludu Bożym.

A w wersecie czwartym odmawia przyłączenia się do apostatów. Zatem masz negatyw dodatni i masz negatyw. Jego powód do zaufania i lojalności w wersetach od piątego do ósmego jest dwojaki.

Po pierwsze, jego dziedzictwo pochodzi od Ja Jestem. W rzeczywistości Ja Jestem sam jest jego dziedzictwem. Jest trochę jak Lewici, którzy nie odziedziczyli ziemi, ale odziedziczyli Ja Jestem.

Ale w związku z tym przysługuje mu również dziedzictwo posiadania. Ma także powód do zaufania i lojalności nie tylko ze względu na swoje dziedzictwo od Ja Jestem, ale także ze względu na instrukcje od Ja Jestem. Wychwala Boga za jego pouczenia i chwali Boga za jego obecność i ochronę.

Po czym powierza zwłoki Bogu, jego ufność w Bożą obecność w chwili śmierci i jego ufność w obecność z Bogiem po śmierci i na wieki, tam się kończy. Jego pewność obecności Boga w śmierci, jego emocjonalna radość w obliczu śmierci za swoje ciało, są bezpieczne. Jego ciało będzie bezpieczne w odniesieniu do grobu z wersetu 10.

To wspaniały psalm dla kogoś, kto idzie na śmierć i chcesz dać mu pocieszenie i nadzieję. Nie znam lepszego psalmu, w którym z radością idzie do grobu, pewny swojej relacji z Bogiem. Pominę symetrię i inny materiał.

Samo przesłanie na dole strony 318 jest takie, że wybrany król, mianowicie Dawid, i spełniony w jego synu, Chrystusie, prosi Ela, czyli Boga, aby strzegł jego zwłok w bezpiecznym miejscu w grobie i poza nim. Ma pewność, że Bóg ochroni jego ciało, aby cieszyć się nim na zawsze, ponieważ Bóg wybrał swego króla, aby mieć samego Boga w dziedzictwie, aby go pouczał i aby był po jego prawicy. Co ciekawe, nie ma w nim dopisku przekazanego głównemu muzykowi.

Ani Psalm 22, ani Psalm 110, być może dlatego, że są one wyjątkowo prorocze i mesjańskie. W porządku, przechodząc do szczegółów, trzymaj tłumaczenie przed sobą. Gatunek to miktam.

Słowo to pojawia się sześć razy i we wszystkich jest użyte w psalmach błagalnych, które celebrują zbawienie sprawiedliwych. Ale dzieje się tak w przypadku wielu, wielu

psalmów. Zatem z pewnością nie może to oznaczać tego, to znaczy, że mogłoby, ale dlaczego ta szóstka, a nie wszyscy inni, mówią coś podobnego?

Myślę więc, że oznacza to coś w rodzaju inskrypcji, jakiejś formy pisma. Ważne, żeby był to Dawid, bo Dawid też jest charyzmatyczny, Psalm 18, Duch przemawia przez Dawida i słowo Boże jest w jego ustach. Można to zobaczyć w Psalmie 18.

To cytat z 2 Samuela 22. Zwróć uwagę, jak zaczyna go Dawid. Jest to dzieło Dawida, sługi Pańskiego.

Śpiewał Panu słowa tej pieśni, gdy Pan go wybawił z rąk wszystkich wrogów, z ręki Saula. Powiedział: kocham Cię, Panie, moja siła. Pan jest moją skałą, moją twierdzą i moim wybawicielem.

Bóg mój jest moją skałą, w której się chronię, moją tarczą i rogiem mojego zbawienia. Myślałem, że wspomniano tutaj o jego inspiracji. Zobaczmy, co mówi fragment 2 Samuela.

2 Samuela 22. Zobaczmy. Nie sądzę.

Popełniłem błąd. Myślałam, że tam jest, ale nie mogę go znaleźć. Będę musiał poszukać tego gdzie indziej.

Nie ma tego w Psalmie 18 ani w synoptycznym 2 Księdze Samuela 22. Więc to jest mój błąd. Spróbuję dowiedzieć się, skąd to pochodzi.

Jak powiedziałem, jego prośba jest taka, aby Bóg mnie chronił. A tam macie shamarini po hebrajsku. Dotrzymywać słowa oznacza okazywać wielką troskę o kogoś lub o coś.

Zakłada, że jest w śmiertelnym niebezpieczeństwie. Prosi Boga, aby otoczył go szczególną opieką i zatroszczył się o niego. Myślę, że poważnym niebezpieczeństwem jest sama śmierć.

W rzeczywistości będzie umierał i prosi Boga, aby się zachował. Zwraca się do Boga imieniem El i to odnosi się do Boga w całej Jego transcendencji. To jest kwintesencja boskiej transcendencji, że jest wszechmocny i ma władzę nad całym swoim stworzeniem.

Dlatego szuka Tego, który jest autorem samego życia i całego stworzenia, łącznie z jego ciałem, aby zapewnił mu bezpieczeństwo. Prosi Boga, aby to zrobił, ponieważ, jak mówi, dotrzymuje relacji przymierza. U Ciebie się schronię.

Podoba mi się więc to, co mówi tutaj Weiser: to jest ciągle życie. Nieustanne życie modlitwą jest naturalnym sposobem, w jaki wiara objawia się w życiu. Więc żyję swoim życiem.

U Ciebie się schronię. I tu w szczególnym przypadku, gdy stoję w obliczu śmierci i grobu, uciekam się do Ciebie, Wszchemogący Boże. Teraz następuje wyznanie zaufania.

Jest to wyznanie zaufania przed śmiercią. Mamy wyznanie jego lojalności wobec wspólnoty przymierza. A zaczyna się od wyłącznej lojalności wobec Ja Jestem.

Dlatego mówię, przypuszczam, że on rozmawia z Ja Jestem. Kiedy jednak mówi: „Ja Jestem”, wydaje mi się, że oznaczałoby to, że istniało zgromadzenie, które słuchało jego modlitw i prorocत्व. Mówię Jestem.

I mówię Ja Jestem, Ty jesteś Pan. I to jest Adonai, co oznacza, że jesteś panem nad wszystkim. A ja jestem twoim niewolnikiem.

Jestem całkowicie od ciebie zależny. I dalej mówi: Nie mam nic dobrego poza tobą. To znaczy, że jesteś moim jedynym zaufaniem.

Nie ufam niczemu innemu. Oprócz ciebie nie mam nic dobrego. I uznaje, że każdy dobry i doskonały dar pochodzi od Boga w górze.

Jest nie tylko lojalny wobec Boga i nie ma żadnego dobra poza Bogiem, ale jest lojalny wobec ludu Bożego. Święci są jego jedyną przyjemnością. Nazywa świętych „Świętymi”.

To są ci, którzy przyjmują Boże przebaczenie. Zależą od Boga. Zależą od jego mocy.

Polegają na Jego zdolnościach, które oddzielają ich od Boga. Są więc oddzieleni od Boga swoją wiarą i swoim życiem. Myślę, że dodaje ziemię, aby rozpoznać, że będzie to ziemia obiecana, tak myślę.

Ale jeśli miał tylko Świętych, mogło to oznaczać aniołów. Myślę, że dodając Świętych w tej krainie, wyklucza on tutaj jakąkolwiek dwuznaczność. Potrafi powiedzieć, że to ludzie z Ziemi Obiecanej, z którymi się spotyka.

Z dużym naciskiem, są to szlachetni ludzie. Szlachetny oznacza tu szacunek ze względu na doskonałość i władzę. Żyją dzięki prawdziwej sile.

Wyciągam to z Pieśni Anny z 1 Samuela 2, gdzie mówi ona o Bogu jako o prawdziwej sile nad ludzką siłą z jego fałszywą siłą. Mają więc moc i siłę, ponieważ polegają na prawdziwej sile samego Boga. I wszystkie są moją rozkoszą.

Jakakolwiek rozkosz poza świętym zborem zbecześciłaby tę relację. Myślę, że ma na myśli więcej innych ludzi, więc jeśli rozkoszujesz się tymi, którzy nie są świętymi, może to zagrozić twojemu zachwytowi. Może to zbecześcić twoje upodobanie do świętych Bożych.

Innymi słowy, nie zanieczyszcza, jest czysty. To bardzo podobne do tego, kto może wstąpić do domu Pańskiego. Jest napisane, że siódme przykazanie mówi, że uważają za godnych pogardy tych, którzy są nikczemni, ale czczą tych, którzy boją się Pana.

Zatem powinniśmy miłować lud Boży, radować się ludem Bożym i płakać, gdy błądzi. Odmawia oddawania czci Bogu z odstępcami. Ich bóle będą się nasilać.

Innymi słowy, są na dobrej drodze do bolesnej śmierci. Ich bóle stale się nasilają, prowadząc ich do śmierci. Szukają innego Boga, czyli kogoś, kto nada im znaczenie i bezpieczeństwo.

Nie wejdzie w ich kult, w zewnętrzne formy kultu. Nie będzie przelewał krwi z ich ofiar. Oznacza to, że nie będzie uczestniczył w tym kulcie.

Jest całkowicie oddzielony od kultu Mojżeszowego i Dawidowego. Nie wzięłby nawet ich imion na swoje usta, żeby pozostać czystym. Jego powód do zaufania. Jest spokojny w kryzysie, ponieważ wzniosły Bóg jest jego własnością.

Ten Bóg obdarza go całym dobrem, jakie posiada. Ponownie, podobnie jak Weiser, jeśli człowiek zwróci swoje myśli ku opatrnościowemu panowaniu Boga i będzie wyobrażał sobie to opatrnościowe panowanie z wdzięcznością i radością, w ten sposób nauczy się dostrzegać korzyści niematerialne, co będzie widzialnym dowodem życzliwości swego Boga. Jeśli więc postrzegasz wszystko jako pochodzące od Boga i Jego Opatrzności i radujesz się tym z wdzięcznością i radością, wtedy rozpoznasz, że całe twoje dobro pochodzi od Pana, ponieważ Bóg jest nad wszystkim i będziesz wielbił Boga.

Mówi: Moje dziedzictwo jest od Pana. I on mówi o przydzielonej części, mojej przydzielonej części, używając, jak sądzę, języka, kiedy rozdzielali ziemię i używali kamieni granicznych, tak że kiedy Izrael wkroczył do tej ziemi, podzielili ją między pokolenia. I tak się złożyło, że w drodze losowania każde plemię otrzymało swoją część pod władzą arcykapłana, który prawdopodobnie posługiwał się urną i kciukiem i dzielił ziemię.

Następnie każda rodzina dostała swoją część ziemi. Potem mówi: Ale ja jestem, to mój dział. Jest więc jak Lewici.

Innymi słowy, moją prawdziwą częścią jest sam Bóg. Jak mówiłem w Psalmie 73, jeśli masz cały dobytek tego świata, a w jednej ręce masz Boga, to wezmę Boga, bo On ma wszystko i jest dobry. Mówi o Bogu jako o moim kielichu.

Jest to metafora przedstawiająca władcę wręczającego królowi kubek do picia. Zatem Bóg wyznacza swój dział. Bóg jest jego działem i Bóg decyduje o wszystkim, co ma, i Bóg określa jego przeznaczenie.

więc takie, że rozumie swoją całkowitą lojalność wobec Boga i jego dziedzictwo pochodzi od Ja Jestem. Mówi: Augustynie, niech inni wybierają dla siebie części ziemskie i doczesne, którymi mogą się cieszyć. Udział świętych w Panu jest wieczny.

Niech inni piją śmiertelne przyjemności. Częścią mojego kielicha jest Pan. Kiedy więc mówi: trzymaj się, ma na myśli to, że myślę, że decydujesz o moim przeznaczeniu.

On nie tylko dziedziczy Pana, ale dziedziczy także wszystko, co posiada sam stwórca i wszelka dobroć, linie graniczne i miary, które mierzą jego dział, przypadły mu. To jest rzucanie losów w przyjemnych miejscach. On nie tylko ma dziedzictwo od Ja Jestem, ale ma instrukcje od Ja Jestem i wychwala Ja Jestem za jego instrukcje.

Kiedy mówi: Będę błogosławił Pana, oznacza to, że oświadczę Ja Jestem, że to on jest źródłem całej jego korzystnej mocy, którą życzliwie obdarza tego, kto go jako takiego chwali. Doradza mu. Instruuje go jak żyć.

I nawet w nocy go instruuje. Zakładam, że w nocy nie ma żadnych rozrywek i nie jest na scenie życia i nie zachowuje się obłudnie, jak widzieliśmy w Psalmie 4. A jego sumieniem prawdopodobnie są nerki, są one związane z emocjami jak widać. Myślę, że prawdopodobnie ma na myśli swoje sumienie, a to, co czuje w kwestii tego, co jest dobre, a co złe, poucza go w nocy.

Nie spuszcza wzroku z Ja Jestem, a Bóg go chroni. Zawsze stawiam na Ja Jestem, a on ma na niego oko. I jak on ma na niego oko? Dlatego sądzę, że Bóg objawia się na dwa sposoby, a mianowicie poprzez Pismo Święte i poprzez sumienie.

On jest po jego prawicy, w miejscu bezpiecznym. I mówi, że nie dam się obalić. Podoba mi się ilustracja przedstawiająca Barnhouse'a, gdy zmarła jego żona, a ciało pochowano.

Wracał z pogrzebu i cmentarza i wracał do Filadelfii. Słońce świeciło na wschodzie, oświetlając ich przednią szybę. Między słońcem a ich samochodem pojawiła się duża ciężarówka lub furgonetka.

Wydaje mi się, że na tylnym siedzeniu siedziała trójka jego dzieci. Barnhouse powiedział swoim dzieciom: To właśnie przydarzyło się nam dzisiaj. Uderzył nas cień, ale nie uderzyła w nas ciężarówka.

Uderza nas cień śmierci, ale nie uderza nas wieczna śmierć. Uderza w nas cień, ale nie sama ciężarówka. Myślę, że to piękna ilustracja doświadczenia chrześcijanina.

Czy mogę zadać ci pytanie w wersecie trzecim? Jasne. Jeśli zaś chodzi o świętych w tym kraju, to są to świetni, w których mam całe upodobanie. Mówimy o tym.

Mam na myśli, że łatwe zastosowanie to takie kwestie, jak to, że tak łatwo jest nam cieszyć się wieloma innymi rzeczami, domami, posiadłościami, sławą, fortuną i tymi rzeczami. I z pewnością wpływa to na naszą relację z Panem, ponieważ nie całe nasze upodobanie znajduje się w Nim. Ale zastanawiałem się, w pewnym sensie, gdzie jest poziom praktyczny? To znaczy, lubimy przyjaciół, lubimy sąsiadów, którzy nie są chrześcijanami i chcemy budować relacje, dając świadectwo.

To znaczy, to czytam absolutny, w którym jest cała moja rozkosz. Czy naprawdę to właśnie powinniśmy zrobić? Tak, myślę, że jest naprawdę kontrastowy. Później mówi o dobrach materialnych, linii granicznej, która pochodzi od Boga.

I dlatego odnajduje swoje całkowite dobro w Bogu, ale Bóg daje mu dobro. W Bogu widzi źródło wszelkiego dobra. Ale tutaj myślę, że mówi o swojej lojalności w życiu, swojej lojalności wobec świętych i odrzuca apostatę.

Myślę więc, że to cała jego rozkosz w przeciwieństwie do jakiegokolwiek lojalności wobec tych, którzy są lojalni wobec innej religii. Myślę, że to jest odniesienie do tego. Myślę więc, że fałszywy kult nie sprawia mu przyjemności w związkach religijnych.

Wszystkie jego rozkosze to te, które dotrzymują przymierza z Bogiem. Dobra. Dzięki.

To pomaga? To znaczy, czasami wydaje się, że w Piśmie Świętym można je przeczytać i jest to całkowicie absolutne. A potem, gdy próbujesz porównać to z prawdziwym życiem. Myślę, że to bardzo prawdziwe.

Odnajduję to szczególnie w Psalmach. Ale z drugiej strony, widzisz, myślę, że także w tym przypadku masz to jako ostateczne odniesienie do Jezusa. Cała jego radość znajdowała się we wspólnocie przymierza, lecz Bóg tak umiłował świat, że w ten sposób wydał swego syna na śmierć.

Ale nie zachwyca świata. To nie jest jego przyjemność na świecie. Myślę więc, że Jezus nie znajdował upodobania w grzeszniku, kochał grzesznika i zdobywał grzesznika, ale nie znajdował upodobania w grzechu.

Mówił cudzołożnikowi: Nie grzesz więcej. Myślę więc, że w ogóle nie miał upodobania w grzechu. Myślę więc, że dobrze jest to zbadać.

Tak. Ale kwestie lojalności są łatwe do zastosowania. To znaczy, wiesz, jeśli nie nienawidzisz swojej matki i ojca, nie jesteś mnie wart.

Nie mówi, że ich nienawidzę, ale mówi, że żądam przede wszystkim lojalności. W takim przypadku, jeśli jest napięcie, musisz odrzucić drugi. Tak.

W porządku. Dotarliśmy do strony 322. A teraz mamy oddanie zwłok Bogu.

Jest przekonany o obecności Boga w śmierci, a jego emocje są radosne, ponieważ jego ciało jest bezpieczne. Mówi zatem, że właśnie dzięki swemu zaufaniu w Ja Jestem w życiu i swojej relacji z Bogiem, swemu doświadczeniu z Bogiem, ma pewność Bożej opieki w śmierci. Opowiada o swoim sercu i wątrobie.

Naprawdę myślę, że ma na myśli cały swój stan emocjonalny. W tekście ugaryckim dowiadujemy się o radości Anat podczas rzezi, w tym konkretnym micie, jej wątroba puchnie od śmiechu. Jej serce napełnia się radością.

Wątroba Anata podnosi się. Myślę więc, że to naprawdę odnosi się do całego jego stanu emocjonalnego, gdy przemyślał swoją pewność, że Bóg jest jego dziedzictwem, Bóg jest darczyńcą jego przeznaczenia. Całe dobro, jakie posiada, pochodzi od Boga.

Widzi wszystko w Bożej opatrności i w życiu pełnym ufności, wiary i relacji, teraz, gdy stoję w obliczu śmierci, wciąż jestem z tobą. I jest pełen radości, bo zna swojego Boga. Cieszy i cieszy, bo to jego wiara, jego pewność, że Bóg nie wyda jego ciała do grobu, aby mieć ostatnie słowo.

Co więcej, nawet jego cielesne ciało w obliczu śmierci odpoczywa bezpiecznie. Powodem jest to, że Bóg go nie wyda i nie pozostawi w Szeolu, królestwie umarłych. Nie pozwoli swojemu oddanemu, czyli okazał się całkowicie oddany Panu i Jego wspólnocie.

Więc jest tym oddanym. Nie będzie szukał korupcji. Tutaj dochodzimy do kluczowego słowa, którym jest słowo szachat.

Zastanawiając się nad tym, musiałem przede wszystkim zdecydować, czy mamy do czynienia z homonimem, czy też nie. Oznacza to, że jeśli shachat pochodzi od rdzenia, shuach. Szu oznacza zejście.

A jeśli dodasz literę T i zamienisz ją na rzeczownik rodzaju żeńskiego, będzie to oznaczać dół, miejsce pochodzenia. Tak więc, jeśli pochodzi od shuach, wówczas T na

końcu słowa jest żeńskim przyrostkiem. Nazywamy to żeńskim, ponieważ gdy mamy do czynienia z istotami ożywionymi, rozróżniałoby to rodzaj żeński w odróżnieniu od rodzaju męskiego.

To duże uproszczenie, ale w zasadzie w przypadku animowanych można mówić o płci żeńskiej. Ale język hebrajski używa tej formy nie tylko w odniesieniu do istot ożywionych, ale także do abstrakcji, do rzeczy nieożywionych, jak na przykład dól, do rzeczy nieożywionych. Używa się go na przykład w odniesieniu do rodzaju żeńskiego w odniesieniu do abstrakcji, takiej jak mądrość.

Zatem to zakończenie, ta forma, którą nazywamy ożywiającą kobiecością, ta forma jest używana z rzeczami nieożywionymi i abstrakcjami i nadal nazywamy ją rodzajem żeńskim. Dobra. Zatem nikt nie kwestionuje istnienia rdzenia shachat, który od formy żeńskiej od shuach the shachat, forma żeńska oznacza dól i pochodzi od rdzenia shuach.

Wszyscy są zgodni, że istnieje taka możliwość. Pytanie brzmi, czy istnieje root shachat? W takim przypadku T jest częścią samego korzenia. To korzeń trójstronny.

To trzecia litera samego rdzenia. W takim razie jest to męskie. Jak zatem wykazać, że występuje rzeczownik rodzaju męskiego? Myślę, że możesz to zrobić.

Sugeruję i argumentuję, że można to zrobić poprzez poezję. W poezji, ponieważ wszystkie rzeczowniki w języku hebrajskim występują albo w odmianie męskiej, albo żeńskiej, kiedy personifikujesz coś nieożywionego lub abstrakcję i czynisz z tego osobę przypominającą kobiecą mądrość, wówczas musisz personifikować zgodnie z płcią rzeczownik. Zatem jeśli jest to forma kobieca, chociaż jest to coś w rodzaju abstrakcji, jak mądrość, a następnie ją uosabiacie, staje się to mądrością kobiety, mądrością pani.

Nie można wziąć rzeczownika rodzaju żeńskiego i personifikować go jako rzeczownik rodzaju męskiego w poezji hebrajskiej lub jakiegokolwiek poezji. Jeśli jest to rzeczownik rodzaju męskiego, należy go personifikować w rodzaju męskim. Dokładnie to dzieje się w 17. wersecie 14. Hioba.

Oto Hiob. Jeśli powiem Shachatowi, że jesteś moim ojcem, a robakowi rimah, to jest kobieca, moja matka i moja siostra. Wyraźnie używa tam słowa szachat jako rodzaju męskiego, ponieważ uosabia go jako mojego ojca.

Rzeczownik żeński w formie absolutnej to rimah, ale w innych formach staje się T. To moja matka i moja siostra. Ustaliłem zatem, że istnieje rzeczownik rodzaju męskiego, którego BDB mi nie podało ani nie uznało za możliwość. Pytanie zatem brzmi: który homonim jest poglądem? I tutaj muszę przyjrzeć się czasownikom, które mu towarzyszą.

Odkryłem, że w przypadku czasownika dół prawie zawsze jest czasownikiem ruchu zejść, zejść. Trzeba więc zejść, wejść i zejść. Oznacza miejsce, a nie stan.

Ale to odnosi się do męskości i sytuacji. Następnie używasz czasownika takiego jak widzieć, który oznacza doświadczyć. Zatem nie używa tu czasownika oznaczającego ruch.

Nie pozwolisz mi doświadczyć. Nie pozwolisz mi oglądać zepsucia. Zatem w kilku miejscach Starego Testamentu, gdzie występuje szachat, a Septuaginta interpretuje to jako zepsucie, Septuaginta ujęła to dobrze, a BDB błędnie.

To mój argument. Myślę, że to mocny argument, że rzeczywiście oznacza to korupcję. Zatem mój wniosek jest taki, że Septuaginta i inne starożytne wersje, w tym NIV i ESV, mają rację.

Ani DBDB, ani Halot, ani publikacja żydowska, ani New American Bible, ani nowy RSV. Dlatego twierdzą, że jest to prawdziwe proroctwo, że Chrystus zmartwychwstanie trzeciego dnia, ponieważ nie zazna zepsucia. Jest więc pewny Boga i Jego obecności po śmierci.

To jest kontynuacja. Jego nagrodą jest kontynuacja. Narysuję tutaj kontrast pomiędzy motywacją zewnętrzną a motywacją wewnętrzną.

Mówię więc, że rodzic może nagrodzić dziecko za ćwiczenie gam na pianinie różkiem lodowym, ale nagroda nie ma związku z inwestycją. To motywacja zewnętrzna. Jednakże nagroda Boża dopełnia tę inwestycję.

Dziecko, które ćwiczy dzisiaj, może spodziewać się, że jutro będzie grać piękną muzykę. Tak więc radość społeczności z Bogiem na tym świecie zostanie nagrodzona nagrodą obfitej radości, gdy po śmierci zobaczymy Go twarzą w twarz. Łzy radości będą płynąć jak rzeka.

Jest to zatem kontynuacja ćwiczeń w tym życiu i nagrodzona możliwością grania pięknej muzyki w okresie dojrzałości. Zatem nie jest to tylko ilość życia, ale kiedy mówi się o życiu, ma to na myśli nie tylko ilość życia wiecznego, ale jest to jakość życia polegająca na uczestnictwie w prawdziwym życiu. Prawdziwym życiem jest sam Bóg.

Jest to życie w obfitości we wspólnocie z Bogiem i pod względem ilościowym jest wieczne. To jest rzeczywiście życie. To jest nasza nadzieja.

Modliłem się więc, abyśmy dodali solidności naszej wierze, zapału naszej wigorze i pewności w naszej spowiedzi, abyśmy byli zobowiązani do wierności nawet wtedy, gdy jesteśmy poddawani próbie śmierci.

To jest dr Bruce Waltke w swoim nauczaniu na temat Księgi Psalmów. To jest sesja numer 25, Psalm mesjański, Psalm 16, część 2.